

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/34/2025
Identifikačné číslo spisu:	5818200154
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5818200154.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu F. U., narodeného XX. P. XXXX, A., Q. XX/XX, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Košice, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466, proti žalovanému NAY a. s., Bratislava, Tuhovská 15, IČO: 35 739 487, o zaplatenie 1 763,83 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 31. augusta 2021 č. k. 6CoCsp/19/2021-188, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Žiline z 31. augusta 2021 č. k. 6CoCsp/19/2021-188 a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Námestovo (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinstančný súd“) z 24. júna 2020, č.k. 2Csp/4/2018-82, ktorým zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie sumy 1 763,83 eur s príslušenstvom oproti povinnosti vrátiť žalovanému televízor zn. Samsung Plazma TV (výrobné číslo B4HF34PC300093M). Z vykonaného dokazovania súd zistil, že žalobca sa voči žalovanému domáha zaplatenia 1 763,83 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 21. mája 2016 do zaplatenia oproti vydaniu tovaru žalovanému a to na tom skutkovom základe, že u žalovaného dňa 01. apríla 2012 zakúpil tovar, na ktorom sa opätovne vyskytla vada po jej oprave, v dôsledku čoho tovar nemohol riadne užívať a následne listom zo dňa 15. apríla 2016 odstúpil od kúpnej zmluvy so žalovaným a vyzval ho na vrátenie kúpnej ceny, no žalovaný mu na túto výzvu kúpnu cenu nevrátil. Žalovaný sa proti žalobe bránil tým, že na základe uplatnenej reklamácie zo dňa 09. januára 2014 bola dňa 13. januára 2014 reklamácia vybavená výmenou displeja za nový. Displej je súčasťou veci a vzťahuje sa naň 2-ročná záruka rovnako, ako na samotný tovar. K tovaru, resp. ktorejkoľvek jeho súčiastke nebola dohodnutá ani poskytnutá vyhlásením v záručnom liste osobitná záručná doba, presahujúca zákonnú záručnú dobu 24 mesiacov. Zákonná záručná doba sa vzťahuje na výrobok ako celok, nie na jednotlivé časti výrobku, a to aj v prípade vykonania servisného zásahu do výrobku. Podľa žalovaného ust. § 627 ods. 2 druhá veta Občianskeho zákonníka sa použije výhradne v prípade, ak na akúkoľvek súčiastku alebo náhradný diel bola pri výmene poskytnutá osobitná záruka, čo sa v prípade zákonného záručného zásahu do výrobku neposkytuje, pretože je od výrobcu poskytnutá záruka na výrobok ako celok. V dôsledku čoho bola

žalobcova reklamácia tovaru, resp. jej súčasti - displeja - zo dňa 21. decembra 2015 uplatnená po uplynutí záručnej doby. Servisné stredisko vykonalo popis druhu tovaru, stav tovaru a popis poruchy, avšak k samotnej oprave nedošlo, pretože žalobca nesúhlasil s nákladmi na opravu.

2. Odvolací súd dospel k záveru, že právo žalobcu na odstúpenie od zmluvy nevzniklo, a to aj bez ohľadu na to, či došlo k jeho uplatneniu v záručnej dobe. V danom prípade išlo nesporne o odstrániteľnú vadu, keďže prvá reklamácia žalobcu bola vybavená výmenou vadnej súčasti a po druhej reklamáci dňa 21. decembra 2015 tej istej vadnej súčasti ponúkal žalovaný, ako aj servisné stredisko žalobcovi opravu veci, hoci ako pozáručnú a teda odplatnú. Žalobcom vymedzené dôvody odstúpenia od zmluvy však nenapĺňajú dôvody pre odstúpenie od kúpnej zmluvy podľa ust. § 623 ods. 1 OZ. Keďže išlo o odstrániteľnú vadu veci, pre vznik práva žalobcu ako kupujúceho na odstúpenie od kúpnej zmluvy musela byť splnená podmienka, že išlo síce o odstrániteľnú vadu, avšak žalobca ako kupujúci vec nemohol riadne užívať pre opätovné vyskytnutie sa vady po oprave. Za opätovný výskyt vady možno spravidla považovať výskyt rovnakej vady po jej aspoň dvoch predchádzajúcich opravách. V danom prípade však nedošlo k dvom predchádzajúcim opravám vadného displeja, a preto nešlo o opätovné vyskytnutie sa tej istej vady po oprave v zmysle ust. § 623 ods. 1 OZ. V danom prípade však nedošlo k dvom predchádzajúcim opravám vadného displeja predanej veci, a preto v zmysle spomenutej súdnej praxe nešlo o opätovné vyskytnutie sa tej istej vady po oprave v zmysle ust. § 623 ods. 1 OZ. Žalobcove tvrdenia o „druhej“ a „tretej“ reklamáci bolo potom potrebné považovať, v kontexte podmienky opakovaného vyskytnutia sa rovnakej vady po jej predchádzajúcej oprave, za nedôvodné, keďže po „druhej“ reklamáci 21. decembra 2015 nedošlo k oprave veci, teda odovzdanie predmetu kúpy dňa 26. januára 2016 v servisnom stredisku nemožno považovať za ďalšiu „tretiu“ reklamáciu veci z dôvodu tej istej vady po už dvoch predchádzajúcich opravách.

3. Ak žalobca namietal, že sa tak súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nevyporiadal v plnom rozsahu s jeho argumentáciou (skutkovou ohľadom jeho „tretej reklamácie“ zo dňa 26. januára 2016) a súčasne neposudzoval vec aj podľa ust. § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z., nejde o takú inú vadu konania súdu prvej inštancie, ktorú nebolo možné napraviť v odvolacom konaní. Odvolací súd v tomto kontexte poukazuje na to, že odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 27. apríla 2022 sp. zn. IV. ÚS 350/2009). Prihliadajúc na uvedené sa tak s vytýkanou argumentáciou žalobcu vyporiadal odvolací súd v tomto rozhodnutí, keďže tento nedostatok v postupe súdu prvej inštancie bolo možné odstrániť v odvolacom konaní (viď ďalej uvedené v odôvodnení tohto rozsudku).

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas dovolanie z dôvodov uvedených v § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Namietal, že súd prvej inštancie v rozpore s § 181 ods. 2 CSP neuviedol predbežné právne posúdenie a tento postup nie je možné zhojiť ani odôvodnením rozhodnutia, nakoľko to popiera právo na spravodlivý proces. Toto právo porušil odvolací súd vykonaním dôkazov a ich posudzovaním bez možnosti, aby sa k nim mohli strany sporu vyjadriť. Ich vykonaním došiel k rozdielnym skutkovým a právnym záverom.

5. V konaní na prvom stupni sa javilo ako kľúčové posúdenie skutočností, či v prípade výmeny vadných súčiastok predmetu kúpy začala plynúť nová záručná doba a následné reklamácie (2. a 3.) boli uplatnené žalobcom v záručnej dobe. Žalovaný pri evidovaní druhej a tretej reklamácie totiž celkom nesprávne odmietol ich posúdenie a vybavenie ako reklamácií uplatnených v záručnej dobe a reklamáciu žalobcu nevybavil v súlade s § 18 zákona č. 250/2007 Z. z., čo žalobca namietol. Argumentácia žalobcu smerovala k potrebe aplikácie ustanovenia § 627 ods. 2) Občianskeho zákonníka v korelácii s ustanovením § 120 Občianskeho zákonníka a ku skutočnosti, že reklamácie (1. až 3.) žalobcu boli uplatnené v záručnej dobe, nakoľko výmenou vadnej súčasti došlo k začatiu plynutiu novej záručnej doby. Na pojednávaní dňa 24. júna 2020 súd bez toho, aby zachoval postup podľa § 181 ods. 2)

Civilného sporového poriadku žalobu žalobcu zamietol aj keď sa s jeho argumentáciou o uplatnení reklamácií v záručnej dobe plne stotožnil. Dôvodom zamietnutia reklamácie mala byť preklúzia žalobcom uplatneného nároku na odstúpenie od zmluvy. Žalobca proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal odvolanie v ktorom namietal pochybenie v procesnom postupe súdu keď nepostupoval podľa § 181 ods. 2) Civilného sporového poriadku.

6. Neaplikovaním zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa na dovolateľom adresovaný právny úkon odstúpenia došlo k právnomu posúdeniu v rozpore so zaužívanou rozhodovacou praxou. Žalovaný pri druhej a tretej reklamácií nesprávne odmietol posúdenie a vybavenie opravy v záručnej dobe, keďže podľa neho výmenou vadnej súčiastky došlo k začatiu plynutiu novej záručnej doby. Krajský súd rozhodol bez nariadenia pojednávania pričom opätovne posúdil preukázané skutočnosti a vykonané dôkazy bez možnosti vyjadrenia, sa strán sporu. Poukázal na vyjadrenie žalovaného z 10. mája 2018, kde pre absenciu náhradných dielov označil televízor ako neopraviteľný. Odvolací súd nezohľadnil § 623 ods. 1 OZ ako dôvod na odstúpenie od zmluvy, keďže televízor bez obrazovky nie je použiteľný. Svoju argumentáciu podporil odkazom na rozhodnutia dovolacieho súdu. Z nich okrem iného má vyplývať, že odstúpenie od zmluvy nemusí po obsahovej stránke obsahovať presné dôvody odstúpenia a ak ich obsahuje, súd nie je nimi viazaný. Žalovaný zavádzal dovolateľa v otázke vybavenia reklamácie, keď ju odmietal posúdiť ako záručnú reklamáciu, a teda uplatnenú včas. Preto navrhol, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1 763,83 eur s príslušenstvom, zaviazal žalobcu vrátiť žalovanému televízor s príslušenstvom a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Alternatívne navrhol, aby bol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konania.

7. Žalobca v dovolaní uviedol, že v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu boli dané dôvody na odstúpenie od zmluvy z dôvodov uvedených v § 623 ods. 1) Občianskeho zákonníka a odvolací súd pochybil, keď tieto nesprávne právne posúdil a to aj z dôvodu vyššie uvádzaných procesných pochybení. Vyššie uvedené veľmi úzko súvisí aj s posúdením nároku na odstúpenie od zmluvy podľa § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. V posúdení tejto otázky odvolací súd pochybil, keď nezohľadnil jedno z kľúčových rozhodnutí odvolacieho súdu: Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/111/2008, zo dňa 30. júna 2009: Odstúpenie od zmluvy je jednostranný, adresovaný právny úkon, ktorý sa stáva účinným tým, že dôjde do dispozičnej sféry adresáta. V zmysle § 48 ods. 1 Obč. zákonníka možno odstúpiť od zmluvy, len ak je to v zákone (v Obč. zákonníku alebo v inom zákone) pre konkrétny prípad stanovené, alebo ak bolo odstúpenie dohodnuté medzi účastníkmi zmluvy. Dohoda o odstúpení pritom nemusí byť viazaná na existenciu nejakého dôvodu. Pre odstúpenie od zmluvy tam, kde zmluva bola uzatvorená písomne, platí, že aj odstúpenie musí byť písomné; inak zákon pre odstúpenie od zmluvy nevyžaduje žiadnu zvláštnu formu, preto odstúpiť od zmluvy možno písomne aj ústne. Pri posúdení právneho úkonu odstúpenia od zmluvy zo strany žalobcu súd konštatoval, že v podanom odstúpení neboli uvedené dôvody odstúpenia podľa § 18 ods. 4) zákona č. 250/2007 Z. z. a preto tento úkon nemožno v ich kontexte posúdiť. V zmysle vyššie citovaného rozhodnutia je tento postup odvolacieho súdu nesprávny. Ak totiž odvolací súd dospel k záveru, že ak žalovaný nezačal s opravou veci, resp. druhú reklamáciu žalobcu nevybavil (hoci aj z dôvodov, že ju celkom nesprávne považoval za reklamáciu pozáručnú), znamená to potom, že z jeho strany nebola reklamácia vybavená včas v lehote 30 dní a ani riadne ako to žalobca uviedol aj v podanom odvolaní. Žalobcovi teda celkom preukázateľne vzniklo právo na odstúpenie od zmluvy podľa § 18 ods. 4) zákona č. 250/2007 Z. z. Akonáhle potom svoje právo na odstúpenie od zmluvy využil, bez ohľadu na formu, ako aj dôvody, ktoré do písomného úkonu odstúpenia uviedol, súd mal v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou jeho odstúpenie posúdiť aj podľa citovaného ustanovenia § 18 ods. 4) zákona č. 250/2007 Z. z. Ďalej poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. marca 2013 sp. zn. 6MCdo/16/2011: Ustanovenie § 19 ods. 4 zákona č. 634/1992 Zb. v znení účinnom do 1. júla 2007 upravuje, v rámci ďalších povinností predávajúcich v spotrebiteľských veciach, lehoty pre rozhodnutie o reklamácií, včítane sankcie za oneskorené vybavenie reklamácie. Zmyslom tohto zákonného ustanovenia je „nútiť“ predávajúceho, aby spotrebiteľom uplatnenú reklamáciu vybavoval promptne, bez zbytočného odkladu a aby jeho prípadná nečinnosť nespôsobovala ujmu na právach spotrebiteľa. Jeho význam sa však netýka toho, či reklamovaná vada je skutočne vadou, či sa vyskytuje u predanej veci v dobe uplatnenia práva zo

zodpovednosti za vady a pod. Generálny prokurátor správne uvádza, že v zmysle tohto ustanovenia platí právna fikcia, podľa ktorej má spotrebiteľ reklamujúci odstrániteľnú vadu rovnaké práva, ako keby išlo o vadu neodstrániteľnú, ak vybavenie reklamácie trvá dlhšie ako 30 dní.

8. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 14. februára 2022 k dovolaniu nesúhlasil s námietkou žalovaného o predbežnom právnom posúdení s poukazom na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, dovolacieho súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva. Odvolací súd doplnil odôvodnenie rozhodnutia pre zdôraznenie správnosti. To však podľa neho neznamená, že založil svoje rozhodnutie na nových právnych dôvodoch ako prvoinštančný súd, a teda nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd nevykonával žiadne nové dôkazy, ale urobil vlastné posúdenie už vykonaných dôkazov. Odvolací súd rozdielne interpretoval náležitosti odstúpenia od kúpnej zmluvy, pričom poukázal na ustanovenia zákona, ktoré sám žalobca použil v žalobe. Preto nemožno hovoriť o prekvapivom rozhodnutí. Žalobca účelovo a nekorektne poukazuje na vyjadrenie žalovaného o nemožnosti opravy výrobku, keďže v čase vyskytnutia vady bola úplne iná situácia ako následne o 4 roky. Z prijatia tovaru do servisného strediska a diagnostiky vady, aj z komunikácie žalovaného so žalobcom v tom čase vyplýva, že žalovaný chcel vadu opraviť, ale keďže ju považoval za pozárúčnú, žiadal, aby si túto službu žalobca zaplatil. Odvolací súd nerozhodoval rozdielne keď potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, len sa rozdielne postavil k otázke plynutia novej záručnej doby a preklúzie. Žalobcovi nebolo odopreté právo na spravodlivý proces, nakoľko konanie pred prvoinštančným a odvolacím súdom napadol opravnými prostriedkami a na pojednávaní mal žalobca v rovnakej miere ako žalovaný možnosť vznášať svoje návrhy priamo v konaní. Žalobcom poukazované tvrdenie dovolacieho súdu len hovorí o rovnakej vade, ale nestanovuje ako často sa má opakovať. Už prvostupňový súd poukázal na R 22/1983, ktorý uvádza že ide o opakovanie rovnakej vady, ktorá už bola dvakrát opravovaná. Dal do pozornosti, že je potrebné ustáliť aplikačnú prax, ako postupovať v prípade výmeny súčiastky, ktorá sa výmenou stane súčasťou hlavnej veci, či sa jedná z právneho pohľadu o kúpnu cenu alebo zmluvu o dielo aj v nadväznosti na daňovo-účtovný aspekt, keďže sa na novú súčiastku už nevydáva daňový doklad. Jediným potvrdením je doklad o servisnom zásahu a oprava a úprava veci je vždy vnímaná ako zmluva o dielo. Rovnako nie je vyriešené, ani aký to má mať dopad na výrobcov a dodávateľov, aby nedošlo k tzv. cykleniu týchto záručných dôb, ktoré začínajú plynúť odznova, lebo de facto to môže viesť k situácii tzv. výrobkov s večnou zárukou v prípade opakovaných servisných zásahov. Ustálenie judikatúry má preto podľa názoru žalovaného zásadný význam pre bežnú obchodnú prax nielen žalovaného, ale aj iných maloobchodných predajcov, rovnako tak autorizované servisy ako určené osoby. Záverom navrhol, aby dovolací súd žalobu zamietol a priznal žalovanému nárok náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom z 25. mája 2023 sp. zn. 7Cdo/76/2022 dovolanie podľa § 448 CSP zamietol.

10. Proti tomuto rozsudku podal žalobca ústavnú sťažnosť.

11. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) nálezom z 05. februára 2025 č.k. III. ÚS 498/2023-48 rozhodol, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. mája 2023 sp. zn. 7Cdo/76/2022 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. mája 2023 sp. zn. 7Cdo/76/2022 zrušil a vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

12. Ústavný súd v bodoch 52,53 odôvodnenia uviedol : „ Súdny dvor síce uviedol, že čl. 3 smernice 1999/44 v spojení s čl. 11 ods. 1 tejto smernice iba ukladá členským štátom povinnosť prijať opatrenia potrebné na to, aby spotrebiteľ mohol účinne uplatniť svoje práva použitím rôznych prostriedkov stanovených pre prípad nesúladu tovaru so zmluvou, a táto smernica neobsahuje nijaké ustanovenia týkajúce sa spôsobov uplatňovania uvedených práv na súde, ale rovnako pripomenul, že v prípade neexistencie právnej úpravy v práve Únie v tejto oblasti prináleží podľa zásady procesnej autonómie jednotlivým členským štátom, aby vo vnútroštátnom právnom poriadku upravili procesné podmienky

tak, aby sa zabezpečila ochrana práv spotrebiteľov vyplývajúcich zo smernice 1999/44. Tieto procesné podmienky však nesmú byť nevýhodnejšie ako príslušné podmienky, ktorými sa riadia podobné vnútroštátne prípady (zásada ekvivalencie), ani nesmú byť stanovené takým spôsobom, že sa prakticky znemožní alebo nadmerne sťažuje výkon práv priznaných právnym poriadkom Únie (zásada efektivity) (rozsudok Súdneho dvora z 3. 10. 2013 vo veci C-32/12, Duarte Hueros, ECLI:EU:C:2013:637, body 30 a 31). Vzhľadom na uvedené rozhodnutia Súdneho dvora bolo úlohou súdov vysporiadať sa vo svojich rozhodnutiach s nastolenými otázkami súvisiacimi s ochranou spotrebiteľa. Hlavne, keď je zo spisu zrejmé a nesporné, že spotrebiteľ jasne informoval predávajúceho o existencii nesúladu tovaru a tovar mu sprístupnil a rovnako jasne následne uviedol, že uplatňuje svoje právo na odstúpenie od zmluvy. Je otáznosť, či podmieňovanie práva spotrebiteľa na odstúpenie od zmluvy presnou špecifikáciou dôvodu na odstúpenie od zmluvy (bod 16 tohto rozsudku) je ešte v medziach zásady efektivity, teda či takýto postup neznemožňuje alebo nadmerne nestáži výkon práva priznaného spotrebiteľovi právnym poriadkom Únie. Od priemerného spotrebiteľa nie je možné rozumne očakávať, že bude pri svojej komunikácii s predávajúcim využívať právne služby osôb ználych práva“.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že žalobca dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), viazaný právnym názorom ústavného súdu opätovne preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu v časti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP je dôvodné, a preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

14. Podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Dovolací súd poukazuje na obsah právneho úkonu žalobcu zo dňa 15. apríla 2016 adresovaného žalovanému označeného ako odstúpenie od kúpnej zmluvy, výzva na vrátenie kúpnej ceny, kde s odkazom na ustanovenia § 622, ods.1, 2, § 623 ods. 1, § 627 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník uvádza, že: „Ako kupujúci týmto uplatňujem svoje právo na odstúpenie od kúpnej zmluvy zo dňa 01.14.2012 (správne má byť 01.04.2012), na základe ktorej som od Vašej spoločnosti kúpil plazmový televízor značky SAMSUNG výrobné číslo B4HF34PC3Q0093M kategórie PDPS1 ". Ďalej uvádza: „... Predmetný televízor som bol nútený reklamovať dňa 9.1.2014 (servisný list č. 181960) a to z toho dôvodu, že cez celú obrazovku televízora prebiehala modrá čiara. Uvedená reklamácia bola vybavená kladne a dňa 13.01.2014 došlo k výmene celého displeja, ktorý tvorí súčasť samotného televízora. Následne dňa 21.12.2015 som bol nútený doručiť predmetný televízor opätovne na reklamáciu z dôvodu vyskytnutia sa tej istej opakovanej vady displeja. Došlo teda k opätovnému sa vyskytnutiu tej istej vady po jej predchádzajúcej oprave, pričom tento televízor nemôžem, vzhľadom na takúto vadu riadne užívať. Na základe vyššie uvedeného ako kupujúci odstúpim od predmetnej kúpnej zmluvy a žiadam o vrátenie celej kúpnej ceny 1752,48 eur... ”.

16. Dovolací súd zistil, že odvolací súd vecne správne uzavrel, že v čase odstúpenia od zmluvy nemohlo dôjsť k uplynutiu záručnej doby, z dôvodu jej spočívania a to bez ohľadu na to, že reklamovaná vec bola žalobcovi vrátená (bod 20 odôvodnenia napadnutého rozsudku) . Na základe týchto poznatkov bolo už len potrebné skúmať, či na strane žalobcu existoval nárok na odstúpenie od zmluvy a či odstúpenie bolo možné aj s prihliadnutím na § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Túto skutočnosť odvolací súd nedostatočne preskúmal, skúmal v dvoch rovinách, a to nárok na odstúpenie od zmluvy podľa § 623

ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to nárok na odstúpenie od zmluvy podľa § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

17. Odvolací súd v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku bod 26 uviedol: „Odstúpenie kupujúceho od kúpnej zmluvy ako jednostranný právny úkon musí pre svoju platnosť totiž spĺňať všeobecné náležitosti platnosti právneho úkonu, medzi iným tak aj určitosť právneho úkonu (§ 37 ods. 1 OZ). Aby bolo možné odstúpenie kupujúceho od kúpnej zmluvy považovať za určitý právny úkon, musia byť v ňom uvedené dôvody, na podklade ktorých si kupujúci toto právo uplatňuje. Aj samotný žalobca v podanom odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie mal posúdiť jeho odstúpenie od zmluvy - list zo dňa 15.04.2016 podľa jeho obsahu ako odstúpenie od zmluvy podľa uvedeného ustanovenia osobitného zákona. Z obsahu právneho úkonu (viď vyššie uvedený a citovaný), ktorým žalobca odstúpil od kúpnej zmluvy, t. j. z obsahu jeho listu zo dňa 15.04.2016, však nemožno vyvodíť, že dôvodom odstúpenia od kúpnej zmluvy bol tiež dôvod podľa ust. § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. Žalobca akýmkoľvek spôsobom vo svojom právnom úkone neprejavil vôľu odstúpiť od kúpnej zmluvy na základe tej skutočnosti, že jeho reklamácia vytknutej vady obrazovky televízora nebola vybavená v zákonom stanovenej lehote na vybavenie reklamácie. Žalobca prejavil vo svojom právnom úkone vôľu odstúpiť od zmluvy len z dôvodu opätovného vyskytnutia sa rovnakej vady televízora po jej predchádzajúcej oprave s tým, že pre túto vadu nemožno televízor riadne užívať. Považujúc za nepodstatné, že žalobca vo svojom právnom úkone neodkázal na ust. § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z., je potrebné súčasne konštatovať, že žalobcom uvedené skutočnosti v liste zo dňa 15.04.2016 nie je možné považovať za dôvod odstúpenia od zmluvy podľa tohto zákonného ustanovenia“.

18. Dovolací súd poukazuje na právny názor ústavného súdu vyjadrený v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky z 05. februára 2025 č.k. III. ÚS 498/2023-48 bode 54: „Otázka odstúpenia od zmluvy nemala byť hodnotená len formálne, ale súdy mali uvažovať o tom, či uplatnený nárok v sebe implicitne neobsahuje dokonca aj subsidiárny návrh, v ktorom by požadoval nižšiu mieru ochrany, než je ochrana požadovaná v hlavnom návrhu, a to buď z dôvodu mimoriadne rigidnej súbežnosti s hlavným návrhom, alebo z dôvodu, že nepozná alebo si nie je vedomý rozsahu svojich práv. Opačný postup by mohol znamenať rozpor so zásadou efektivity, kedy by došlo k znemožneniu alebo prílišnému sťaženiu uplatnenia úijného práva. Podľa výkladu poskytnutého Súdny dvorom (rozsudok vo veci C-32/12) smernica 1999/44/ES Európskeho parlamentu a Rady z 25. mája 1999 o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a záruk na spotrebný tovar sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, ktorá v prípade, keď spotrebiteľ, ktorý má právo na primerané zníženie ceny tovaru uvedenej v kúpnej zmluve, ale na súde žiada výlučne odstúpenie od tejto zmluvy, hoci toto odstúpenie nemožno dosiahnuť z dôvodu málo významného nesúladu tohto tovaru so zmluvou, neumožňuje vnútroštátnemu súdu, aby ex offio priznal takéto zníženie. Pre posúdenie veci teda nebolo dôvodné požadovať od sťažovateľa formálne vymedzovanie dôvodov odstúpenia od zmluvy v zmysle § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, ale uvažovať o tom, či uplatnený nárok v sebe implicitne neobsahuje dokonca aj subsidiárny návrh, v ktorom by požadoval nižšiu mieru ochrany, než je ochrana požadovaná v hlavnom návrhu, a to buď z dôvodu mimoriadne rigidnej súbežnosti s hlavným návrhom, alebo z dôvodu, že nepozná alebo si nie je vedomý rozsahu svojich práv. Opačný postup by mohol znamenať rozpor so zásadou efektivity, kedy by došlo k znemožneniu alebo prílišnému sťaženiu uplatnenia úijného práva“.

19. Z vyššie uvedeného dôvodu dovolací súd konštatuje, že dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP bol naplnený. Dovolací súd preto zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom pre účely ďalšieho konania poukazuje, že právny názor odvolacieho súdu vyjadrený v bode 25 odôvodnenia nasledovne: „Žalobca v odvolaní napokon namietal, že súd prvej inštancie sa mal ex offio zaoberať jeho odstúpením od kúpnej zmluvy v zmysle ust. § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení zákona č. 397/2008 Z. z. účinnom od 01.11.2008 do 20.07.2020, čo však nevykonal. V zmysle uvedeného ustanovenia ak spotrebiteľ uplatní reklamáciu, predávajúci alebo ním poverený zamestnanec alebo určená osoba je povinný poučiť spotrebiteľa o jeho právach podľa všeobecného predpisu; § 622 a 623 Občianskeho zákonníka na základe rozhodnutia spotrebiteľa, ktoré z týchto práv spotrebiteľ uplatňuje, je povinný určiť spôsob vybavenia reklamácie podľa § 2 písm. m) ihneď, v zložitých

prípadoch najneskôr do 3 pracovných dní odo dňa uplatnenia reklamácie, v odôvodnených prípadoch, najmä ak sa vyžaduje zložité technické zhodnotenie stavu výrobku alebo služby, najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie. Po určení spôsobu vybavenia reklamácie sa reklamácia vybaví ihneď, v odôvodnených prípadoch možno reklamáciu vybaviť aj neskôr; vybavenie reklamácie však nesmie trvať dlhšie ako 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie. Po uplynutí lehoty na vybavenie reklamácie má spotrebiteľ právo od zmluvy odstúpiť alebo má právo na výmenu výrobku za nový výrobok. Túto právnu argumentáciu žalobcu, uvedenú už v žalobe, však odvolací súd nepovažoval za dôvodnú“. Uvedený právny názor je priamo korigovaný v dôsledku nálezu ústavného súdu tak, že v ďalšom odvolacom konaní je táto argumentácia žalobcu dôvodná. V ďalšom konaní odvolací súd opätovne vyhodnotí odstúpenie od kúpnej zmluvy - list žalobcu zo dňa 15.04.2016.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok